

במה מדליקין פרק שני שבת

כה.

עין משפט נר מצוה

פב א ב ג מיי פיה
מלכות טומאה מת
הלכה יב:
פג ד מיי פיו מלכות
טומאה צרעת הל"ו:
פד ה מיי שם פ"ב הלכה
יב:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ופירוש וכו'
ומתלה נתן לדיני ואל"כ
קרישים ואח"כ מבידדים
וכתיב אחר הגמורים
ויפרש לה האהל ופרש
א"כ וכו' לא למנוח ולא לנרות
הס' והס' נמק:

גליון הש"ס

נמ' אבד רב יוסף א"ה
היינו דבר תומאוי. ע"י
קדושין דף נו ע"א סוס'
ד"ה אר"י:

מוסף תוספות

א. וה"ל לכתוב ויפרוש
את המשכן וכתוב
ויפרוש את האהל על
המשכן. רמב"ן ב. ומקרא
מפורסם הוא, וה"ק,
ויפרוש את האהל ופרוש
את המשכן, כלומר, פירש
האהל והוא המשכן, כלומר,
יריעותיו, דבריו וכו', ופירוש
עליון האהל אחר, יריעות
ההויים. רמב"ן. ועיי'
מהש"ס. ג. כמו קוברי
המת שדיו עורבים
באקסדורה, ויש שם כלים,
דמזורה עובר אינו מטמא
באהל. מוס' סוה"כ לא ד"ה
ילק. ד. צ"ל פ"ק, וכו' וכו'
מוס' סוה"כ לא ד"ה ילק,
ועמוס' ה"ל"ש. פ. קפ"ג.
ו. קרישים לא עשו מהן
אלא דפנות ולא סדך.
קרישים. ו. דלפנות. מוס'
ה"ל"ש. ז. לא ליטמי.
קרישים. ח. עד שיהו שם.
קרישים. ט. והכי נמי אית לך
לרבויהו פשטים אפי' בלא
קרישים. מוס' ה"ל"ש.
י. דגבי חק, לא שייך
לרבות. מוס' ה"ל"ש.
יא. ולא רבא אהל אלא
לנינו שאר דבריהו קרישים.
יב. גי' מוס' ה"ל"ש: עור
בעור. ג. ד"ה פ"ג. א"ג ע"ג
במת אינו מטמא טומאה
ביש באהל. מוס' ה"ל"ש.
יד. משעור. מוס' ה"ל"ש.
טו. צמר. מוס' ה"ל"ש.
טז. בהמה טמאה, ובאהל
לרבות. דרכים ב"י עור
בהמה טהורה דהיינו
עורות אליהם, לפיכך היה
אומר דאף כן עור בהמה
טהורה. ד"ה פ"ג. ו' עור
בהמה טמאה באהל.
קרישים. ז. האמר
בשניהם שרוא מופנה
לגיש'. יט. ונימא
מה ליה טמא אף כן
היה רואה. י"א עור
בעור ג"ש לגמרי
דיינין ומופנה מניש
צדדים הוא ואין משיבים
עליה. יט. ד"ה פ"ג. כ. דמיידי
בעור בהמה טהורה.
קרישים. כא. לגיש' בדג
ועור דרשימים, לא בעי
למילתא בגיש'. יט. ד"ה פ"ג.
כב. אלא במבוג, ולא. מוס'
ה"ל"ש.

ויפרוש את האהל וגו'. תימה לר"י מנח ליה דלא הוה אהל
היינו שש משור אימא היינו יריעות עזים דאשכחנא
זהדיא דליקרי אהל כדמכדי ועשית יריעות עזים לאהל על המשכן
וכן משמע פשטיה דקרא ויפרוש את האהל דהיינו יריעות עזים על
המשכן דהיינו שש משור כדמכדי
ואת המשכן תעשה עשר יריעות שש
משור ויש לומר דליק משום דקרא
כמידי צהקמת המשכן וחשיבי לעיל
בצדק הקמת דמתחלה נתן לדניס
(ואח"כ עמודים) ו' ואמר כך הקרשים
וכתיב אחר הקרשים ויפרוש את
האהל משמע היינו יריעות המתחנות
שהם שש משור דהם תחלת הפרשה
ותימה דלאמאי לא יליף מהא דמשכן
היינו יריעות שש משור כדמכדי ואת
המשכן תעשה וגו' ומשכן איקרי
אהל כדמכדי את משכן אהל מועד
ושמא אהלי קרא סמך: **אם** בן
ג"ש מאי אהני ליה. והא דלמר כל
פומח טפח מביא את הטהומא היינו
מק"ו מנורע כליילף בצפרי וכדפיר'
כמזרע שלא יטמא אהל טומאת ערב
דווקא צעומת או ציושב ולא עובר
כדמכדי צמוסת נגעים ומיימי לה
ו"צפ"ק דקדושין (ד' לג): טמא יושב
תחת האילן וטהור עובר טמא כו'
וי"ל דאינו אלא גילוי מילתא צעומת
מק"ו דמנורע דלית לן למיקף אהל
אהל ממשכן לענין פשטן הבאת
טומאה צשאר אהלים דלאו משתן ולא
ילפינו ממשכן אהל טומאת עגמו
אפילו ממוכר דווקא פשטן ולא שאר
ויאל מן העץ ולענין אהל שאינו עשוי
בידי אדם לרבי יהודה צפ"ב דסוה"כ
(דף כה, ג) דלא מנינו למיקף
מנורע דלא אשפתן ציה קרא לא
למעט ולא לרבות ו' אהל שאינו עשוי
בידי אדם: **אי** מה דה"ל קרישים
כו'. פירש צקונטרס דלף עץ יאה
קרוי אהל וקריש לרבי"א דלפנות
אינו קרוי אהל אלא המכס' ששלמלמה
הוא קרוי אהל ומפ' דה"ק אי מה
להלן קרישים' כדדי פשטן אף כליין
צטומאת אהל' קרישים כדדי פשטן
ואע"ג דאהל אהל ריבא לענין דלא
צעינן שזורים ולכפול ששה וכן לענין
דלא צעינן כמר ופשמים יחד כי הם
אלא אפילו פשמים ולא כמר מ"מ
פריץ דליהיו קרישים כדדי פשמים'
דסתם אהל קרוי עס הכיסוי ועס
הדפנות: **ואין** קרישים קרויים
משכן, וקשה לר"י הא כמידי יהיה
קרית על צדי המשכן מזה ומוז'
לכסומו ואמר לקמן בצדוק (דף נא:)
לכסות אמה של קרישים ואיכא למ"ד
אמה של אדניס אלמא דקרישים
איכא משכן ויש לומר דצדי המשכן איקרי ולא משכן: ריבא עור בהמה
ציהמה טמאה כדמכדי צ"ב (פי' מוריש) אמר אין לי אלא מין ציהמה דקה ונאלכל כו' דומיא דמר שיהא דלמר שהוא דוקא של כדשים מנין
לרבות עור ציהמה דקה ואין נאלכל ציהמה גסה ואלכל עורות שרצים תלמוד לומר ו' צעור צעור' ונאלכל ונאלכל דנקט ציהמה דקה ואלכל אגב אחריני נקט דליה לא ציעיא קרא דהא צשמעין יליפינו לענין טומאת אהל כל מין טהורה מאלילים:
וישאלקוהו ביד בהן, מפרש נמי רבינו שמואל דליקטינן לרבינו משום דמכדי ובעגדי כי יהיה צו נגע צרעת וגו' ונאלכל אל הכהן דמשמע
דלא לא היתה צו נגע קודם שהרואו לכהן על טהור: **שב** שתי וערב טמא בהן, ו' מה שאין צו ציהמה אל הכהן דמשמע
אשה (לקמן דף ק"ז ע"ג): **אלא** גמר משרצים דרניא עור אין לי אלא עור בהמה טהורה עור בהמה טמאה מנין תלמוד לומר ו' עור
ואיכא למיפרך מה לשרצים שכן מטמאין בכעדשה נגעים יוכיחו וחזר הדין
לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד הטהור שבהן שעור טמא בהן
ועשה עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אף אני אביא אהל המת שעור
טמא בו ונגעיהו בו עור בהמה טמאה כעור בהמה טהורה אמר ליה רבא
מברניש לרב אשי איכא למיפרך מה להצד הטהור שבהן שכן טמאין בפרחות
מכזית תאמר במת שאינו מטמא אלא בכזית אלא אמר רבא מברניש
אחיא

ממשכן. דלא הוה ציה שום יו"ל מן העץ אלא פשתן כדמכדי עשר
יריעות שש משור: שזורים. רטור"ש בלע"ו דמכדי משור: וחוטין כפול
ששה. כדמכדי צ"ב צ"ל לר דסדר יומא (דף ע"א): דרשים שנאמר
זהו שש חוטין כפול ששה, ואי קשה כיון דליקף ממשכן כלים ואלס
שפתח גג הציט וכל שאר אהלים דלא
דמו למשכן מנלן דמטמו בצפרי"ה תיב'
מנין לעשות שאר המאהילים כאלה
אמרת מה מזרע הקל עשה צו כל
המאהיל כו': **אף** לאו קרישים. ואימא
דעין נמי איקרי אהל: **משכן קרוי**
משכן. כגון עשר יריעות שש משור
ומשכן איקרי אהל כדמכדי (שמות נט)
את משכן אהל מועד: **הכי נמי.**
דמכסה עורות לאו אהל ולענין
טומאה נמי לא מקבל: **הפסא** עור
צהמה טהורה. כגון אילים מאלמים:
מה חסרון. עשתי עשרה יריעות
עזים לאהל על המשכן. דמשכן היינו
עשר יריעות המחוברות צקריי זה
מלמעלה מהן אהל יריעות עזים
ולמעלה מהן מכסה העורות: **מאי**
קמיבעי ליה. הא ממשכן גמר לה ר'
(אליעזר) לעיל צריש שמעתין
והטעם שהיה יהא דהוי למלאכת
משכן: מכסה אחד היה. חזיו של
אילים וחזיו של תחשים ולמעלה
דקרא אחרויהו כמידי צדין אילים
צין תחשים היה מכסה אחד מלמעלה
לאהל יריעות העזים: **מלא אינן.**
חיה טומאה היה ומנומת צגונין:
הכי סייפתא היה: ששה שמעת
ציופיו צגונין: **עור או צעור.** גבי
נגעים כמידי צעור' והוה מלי
למכת צו עור: **ושלקה ציד כפן.**
משכחהו ציד כהן נעשה נגע
ומתלה לא היה נגע: **קלן מגולן.**
מכל האומרים בצפוק ומידין יחד:
שרצים מטמאין כעדשה ומת צכית
ונגעים צגריים והוא פחות מכזית:
אף אני אביא אהל כהמה שעור טמא
בו. כדמכדי לעיל מקיש עליון למחתון
דקרוי אהל: **שאינה מטמאה**
צנגעים. דהא אמר ופשמים כמידי:
מטמא

פ (משהי"ת. ע"ש, ט) שמות
א. זאת התורה אדם כי
(א, ו) ונקח מי קד. ז' ל'ל'
אבלו, ט) ויקרא גי'
אבלו, ט) ויש' ולצ"ב, ז) וצבית
(ט. ה) רש"ל נמק סימ'
אהל, ט) פ"ה א' צעור,

תורה אור השלם

1 זאת התורה אדם כי
נימח באהל כל הבא אל
האהל וכל אשר באהל
יטמא ושבת ימים:
2 ויפרש את האהל על
המשכן וישם את מכסה
האהל עליו מלקעלה
באשר עצה י' את משה:
שמות מ ט
3 ויעשית את הקרשים
למשכן עצי שטים
עמודים: שבות כו טו
4 ויעשית מכסה לאלה
ערות אילים מארמים
ומכסה ערת תחשים
מלקעלה: שבות כו די
5 וישאו את יריעות
המשכן ואת אהל מועד
מכסוהו ומכסה התחש
אשר עליו מלקעלה ואת
קסף פתח אהל מועד:
מבדרי כו כב
6 או בשתי או בעור
לפשתים ולצמר או בעור
או בקל יקלכת עור:
ויקרא י א' מה
7 וכל אשר יפל עליו מיום
במותם יטמא מכל כלי עץ
או בגד או עור או שק כל
כלי אשר יעשה מלאכה
בהם במים יקרא וטמא עד
הקרב וטהור: ויקרא י א' לב

לענין רש"י

רש"י טו"ט. ש. מפתילים.

מוסף רש"י

אהל אהל ריבא. אהלים
טומא כמידי צכיעת פרה
(סוה"כ כא).

תוס' ישנים

א. הקשה מהרי"ם מה
דקרא אהל אהל ריבא לנ"ף
מק"ו מטמא של עזים דלא
מטמא צנגעים מטמא אהלים
המה שאין חוטין כפול ששה
דמטמא נגעים אל כיש ומי
דעה קיימת וליבא דר"א
דלית ליה ק"ו מדעב צמקין
עור בהמה טומאה מהו ומי
אהל לר"ה ק"ו דרבי אהל
אהל כדמכדי מלאכה:
ב. נאלכל קת דכל כלי
עור דמכדי צמת וכסת
זע ועלמי לרעה חריגה
ולא לעור בהמה טמאה
דל"כ מקיש אמאי איעזרין
למכסניהו דלתי צגיים
דנגד ועור מטמאלי:
ג. דלא צו אהלל חיו יריעות
שש משור ועל המשכן שתי
על הקרישים הא אין קרישים
קרויים משכן:

ריבוי הגנאול

ממשכן כתיב זאת התורה
אדם כי ימות באהל וכתוב
ויפרוש את האהל על
המשכן, מה להלן של
ותבלת, נתן צמר ופשטים,
אין אהל צומה ופשטים, כיון
דליק אהל דטומאה מואל
משכן. בעי ר' אליעזר עור
בהמה טמאה מוט מטמא
באהל המת. ומכ"כ איה
תחש שהיה בימי משה
טהור היה או טמא היה
ומפרש רב יוסף תניא,
לא הוכשרו למלאכת שמים
אלא עור בהמה טהורה
בלבד. אינו האמר צומה
דומה כמין תלא אילן ותלא
טמאה דמטמאה באהל המת
איך כ"ו צ"ב מנגעים, דתיא היה לו לומור עור, למה כתב בעור, לרבות עור בהמה טמאה ושליקה
בין כהן טומאה צנגעים, קיצין מכולן, פי' כגון נטל מזה מזה רצועה ורצועה וריבן ועשאן אחר, מנין שטמא
צנגעים ת"ל או בכל מלאכת עור. פי' שלקה ביד כהן, כגון שהחזיקו הכהן בעור לבדוקו ועורו כדיר לוקה בערעור לאתרו.
איכא למיפרך מה לנגעים שכן מטמאין שבהן שכן טומאין פחות מכזית מכזית הגדיים טומאין
בגדדים ודורשן בכעדשה. אלא